

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.370 van 21 november 2011
in de zaak A. 198.533/IX-7021**

In zake: Isabel GOUTIÈRE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE BEGIJNENDIJK/
ROTSELAAR/TREMELO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissingen van 27 augustus 2010 en 8 oktober 2010 van het politiecollege van de lokale politiezone Begijnendijk/Rotselaar/Tremelo waarbij de aanvragen van Isabel Goutière tot toekenning van de vrijwillige vierdagenweek worden geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 212.138 van 21 maart 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen ingewilligd.

De verwerende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 november 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Evelien Vanlaer, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is in juli 2007 in dienst getreden van de lokale politiezone Begijnendijk/Rotselaar/Tremelo (afgekort: BRT) in het enige ambt van

niveau A -gemene graad van adviseur- in het kader van het administratief en logistiek personeel (CALog-personeel).

3.2. Op 20 juli 2010 vraagt de verzoekster aan het politiecollege om met ingang van 1 oktober 2010 te worden toegelaten tot het stelsel van de vrijwillige vierdagenweek. Zij wijst erop dat haar afwezigheid de goede werking van de dienst niet zal verstoren.

Op 27 augustus 2010 beslist het politiecollege “geen uitzonderingen toe te staan op art. VIII.4 van UBPOL [...]”. Deze beslissing steunt op de volgende motieven:

“Gelet op de aanvraag tot vrijwillige vierdagenweek d.d. 20.07.2010 van CALog niveau A, Isabel Goutière;

Gelet op UBPOL Titel VIII – de verloven en afwezigheden, meer bepaald art. VIII.4;

Gelet op RPPOL deel VIII, titel XVI de vrijwillige vierdagenweek, meer bepaald art. VIII.XVI.2;

Gelet op het functieprofiel van de PZ BRT voor CALog niveau A;

Gelet op het advies voor de weging CALog niveau A, klasse 2, opgesteld dr. PZ BRT waarin o.a. wordt gesteld dat zij beleidsmedewerkster is en tevens leidinggevend;

Gelet op het gedetailleerd advies van de Minister van Binnenlandse Zaken waarin zij akkoord gaat met de klasse 2;

Gelet op de politieraad van 21/10/2009, punt 7 en 8 i.v.m. weging CALog niveau A;

Gelet op de goedkeuring van de weging CALog niveau A door toezicht van de provincie Vlaams-Brabant d.d. 11.12.2009;

Gelet op de deontologische code voor de politiediensten;

Gelet op het negatief advies van de korpschef;

Gelet op het overleg op het politiecollege tussen de 3 burgemeesters en de korpschef;”

Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze wordt met een brief van 31 augustus 2010 aan de verzoekster ter kennis gebracht, zonder dat daarbij melding wordt gemaakt van de beroepsmogelijkheid.

3.3. Op 4 oktober 2010 dient de verzoekster een nieuwe aanvraag in om te worden toegelaten tot het stelsel van de vrijwillige vierdagenweek. Deze

keer richt zij haar aanvraag tot de korpschef van de politiezone. Zij stelt “verkeerdelijk geïnformeerd [te zijn geweest] waardoor [zij] [haar] aanvankelijke aanvraag van 20 juli laatstleden op verkeerde grond [heeft] gedaan”.

Op 8 oktober 2010 beslist het politiecollege “bij [zijn] standpunt (weigering) te blijven en zodoende de beslissing genomen door het politiecollege in zitting van 27.08.2010 punt 6 te handhaven”. Het college verwijst nu naar “het bekomen van grondig juridisch advies en de bespreking ervan”, maar expliciteert dit niet.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze wordt met een brief van 19 oktober 2010 aan de verzoekster ter kennis gebracht.

3.4. Op 27 mei 2011 neemt het politiecollege een “definitieve beslissing inzake verloven en aanwezigheden”, waarbij wordt bepaald welke graden en ambten van de lokale politie (in beginsel) worden uitgesloten van het recht op afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke aangelegenheden, het verlof voor loopbaanonderbreking, de vrijwillige vierdagenweek en de halftijdse vervroegde uittreding.

De verzoekster heeft bij de Raad van State tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingesteld. De desbetreffende zaak is ingeschreven op de algemene rol onder het nummer A. 201.228/IX-7348.

Bij arrest nr. 216.176 van 7 november 2011 is de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen van artikel 2 van het besluit van 27 mei 2011 van het politiecollege in de mate daarmee het ambt van diensthoofd administratieve, technische en logistieke dienst/HRM-adviseur wordt uitgesloten van het recht op de vrijwillige vierdagenweek.

IV. Het voorwerp van het beroep

4. Voor de nadere omschrijving van het voorwerp van het beroep wordt verwezen naar het tussenarrest nr. 212.138 van 21 maart 2011, waarin de Raad van State het volgende heeft gesteld:

“4. De verzoekster verzet zich tegen twee beslissingen van het politiecollege. De tweede beslissing is genomen na een nieuwe aanvraag van de verzoekster waarbij zij erop wijst dat haar vorige aanvraag een ‘verkeerde grond’ had vermeld. Zij bedoelt daarmee dat zij verkeerdelijk aan het bestuur had gevraagd om haar een afwijking te verlenen op het algemeen verbod om diensthoofden in de vierdagenweek te laten werken en dat zij nu vastgesteld wil zien dat zij onder de gemene regel valt en aldus als personeelslid, dat geen diensthoofd is, recht heeft op dergelijke tewerkstelling.

Beide aanvragen van de verzoekster hebben een identiek voorwerp: de tewerkstelling in de vierdagenweek. De aanvragen steunen evenwel op een ander motief en het antwoord dat de verwerende partij op de tweede aanvraag geeft, kan dan ook geen loutere bevestiging zijn van de eerste weigering.

Met de eerste bestreden beslissing weigert de verwerende partij de verzoekster een afwijking te verlenen op het principieel verbod op tewerkstelling in de vierdagenweek omdat volgens haar de verzoekster een beleidsmedewerkster is en een leidinggevende functie bekleedt. In de tweede bestreden beslissing bevestigt de verwerende partij dat zij de verzoekster wel degelijk als een diensthoofd beschouwt en op die grond weigert zij opnieuw de tewerkstelling in de vierdagenweek. De tweede bestreden beslissing sluit aldus aan bij de eerste, maar bevestigt ze niet of slorpt ze ook niet op.

De omstandigheid dat de verzoekster haar aanvraag hernieuwd heeft en daarbij een andere rechtsgrond vermeld heeft, ontnemt haar niet het belang bij de vernietiging van de eerste beslissing in de mate dat [het] beroep ertoe strekt vastgesteld te zien dat zij, zelfs wanneer zij als een diensthoofd wordt beschouwd, ten onrechte op een weigeringsbeslissing gebotst is.”

De partijen brengen geen elementen aan die de Raad van State ertoe brengen deze zienswijze te wijzigen.

V. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoekster voert de schending aan van artikel VIII.XVI.2 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol), alsook van artikel VIII.4 van het ministerieel besluit van 28 december 2001 tot uitvoering van sommige bepalingen van het genoemde koninklijk besluit (UBPol). De laatstgenoemde bepaling moet volgens haar overigens op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten. Subsidiair voert de verzoekster ook de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt dat het verkrijgen van de vierdaagse werkweek overeenkomstig het RPPol een recht is, behalve onder meer voor de titularissen van een graad die door de minister wordt bepaald. Hoewel de minister -voor wat de lokale politie betreft- “de diensthoofden die afhangen van de korpschef” in die zin heeft aangewezen, moet volgens de verzoekster erop worden gewezen dat zij geen dergelijk diensthoofd is. Bovendien heeft het politiecollege van haar zone evenmin bepaald, in het licht van artikel VIII.XVI.2 RPPol, welke ambten uitgesloten zijn van het recht op de vierdaagse werkweek, zodat zij niet verkeert in één van de gevallen waarin het recht op tewerkstelling in de vierdagenweek uitgesloten is. Wanneer het politiecollege toch beslist om haar die deeltijdse tewerkstelling te weigeren, dan gebeurt dit met schending van de artikelen VIII.XVI.2 RPPol en VIII.4 UBPol.

Volgens de verzoekster is artikel VIII.4 UBPol in ieder geval onwettig en moet het op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten. Het RPPol heeft de minister immers gemachtigd om de graden te bepalen waarvan de titularissen geen recht hebben op de vrijwillige vierdagenweek en de minister heeft daaraan uitvoering gegeven door “de diensthoofden die

afhangen van de korpschef” uit te sluiten, maar “diensthoofd” is niet één van de graden van het CAlLog-personeel die zijn opgesomd in artikel II.III.1 RPPol. Waar de minister een bevoegdheid heeft gekregen om zich met betrekking tot “ambten” uit te spreken, is dit beperkt tot regelingen voor de federale politie.

Ondergeschikt wijst de verzoekster er onder meer op dat de weigeringsbeslissing haar niet toelaat de feitelijke en juridische elementen te begrijpen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht, hetgeen een schending van de formele motiveringswet inhoudt. Zij voegt eraan toe dat de verstoring van de goede werking van de dienst te dezen geen deugdelijk motief voor een weigeringsbeslissing kan zijn, aangezien zij niet zo onmisbaar is als de verwerende partij laat uitschijnen.

6. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster uitgaat van de foutieve voorstelling dat zij geen diensthoofd zou zijn dat afhangt van de korpschef.

Met betrekking tot de aangevoerde onwettigheid van artikel VIII.4 UBPol stelt de verwerende partij dat de omschrijving “diensthoofden die afhangen [...] van een korpschef” wel degelijk doelt op een specifieke graad, met name op de “niveau A gemene graad [van] adviseur”. Zij houdt voorts staande dat de minister ook bevoegd is om “ambten” uit te sluiten van de vrijwillige vierdagenweek. Volgens haar kan uit de bepaling van artikel VIII.XVI.2 RPPol niet worden afgeleid dat de minister die bevoegdheid enkel zou hebben voor de federale politiediensten. Zij verwijst naar de “naburige” artikelen VIII.XIV.4 en VIII.XV.6 RPPol, waarover volgens haar niemand zal stellen dat ze de minister alleen voor de federale politiediensten machtigen bepaalde graden uit te sluiten van de daarin geregelde afwezigheid en verloven.

Ten slotte dient volgens de verwerende partij niet de uitsluiting van de vrijwillige vierdagenweek te worden gemotiveerd -want die is reeds bepaald in artikel VIII.XVI.2 RPPol- maar wel de afwijking ervan. Indien de

afwijking niét wordt toegestaan, kan worden volstaan met een verwijzing naar de uitsluiting die reglementair is bepaald.

7. De verzoekster argumenteert in haar memorie van wederantwoord dat zij niet kan worden beschouwd als een “diensthoofd dat rechtstreeks afhangt van de korpschef”. Zij voert aan dat zij in realiteit geen instructies kan geven, geen reviserende taak heeft, niet instaat voor de toekenning van verloven, enz. Uit het feit dat zij “zekere” personeelsleden evalueert, kan volgens de verzoekster niet worden afgeleid dat zij een dergelijk diensthoofd is. Zij wijst erop dat bij de vacantverklaring van haar betrekking geen sprake was van “het diensthoofd zijn” en dat een CALog-personeelslid van niveau A soms rechtstreeks onder de korpschef werkt zonder diensthoofd te zijn. Voorts geniet zij vaste werkuren, terwijl volgens de richtlijnen betreffende de organisatie van de arbeidstijd vanwege de diensthoofden die afhangen van de korpschef een grotere beschikbaarheid kan worden gevraagd. Volgens de verzoekster was bij de weging van haar functie het leiding geven slechts één van de in aanmerking genomen factoren en zou zij ook zonder die weging, louter ten gevolge van haar aantal dienstjaren, de loonschaal A2.1 genieten. Ten overvloede maakt ook haar visitekaartje geen melding van haar hoedanigheid van diensthoofd, maar slechts van haar graad van adviseur.

De verzoekster stelt voorts nog dat de verwerende partij weinig consequent is, nu zij op 27 mei 2011 een besluit heeft genomen waarbij welbepaalde ambten van het recht op de vrijwillige vierdagenweek worden uitgesloten. Zij benadrukt dat een “graad” en een “ambt” niet hetzelfde zijn en volhardt dat de minister weliswaar bevoegd is om ambten uit te sluiten van het recht op de vrijwillige vierdagenweek, maar enkel ambten van de federale politie. Een personeelslid van de federale politie ressorteert immers onder de minister van Binnenlandse Zaken, terwijl personeelsleden van de lokale politie daarentegen “naargelang van het geval” ressorteren onder de burgemeester of het politiecollege.

Beoordeling

8. In het tussenarrest nr. 212.138 van 21 maart 2011 heeft de Raad van State het middel op grond van de volgende overwegingen ernstig bevonden:

“10. Artikel 7, § 1, eerste lid, van de wet van 10 april 1995 betreffende de herverdeling van de arbeid in de openbare sector, dat door artikel VIII.XVI.1 RPPol van toepassing gemaakt is op de personeelsleden van de politiediensten, bevat het beginsel dat die personeelsleden het recht hebben om op aanvraag vier vijfden van de normaal opgelegde prestaties te verrichten.

Artikel VIII.XVI.2 RPPol brengt volgende nuances aan op dat recht op vier vijfden arbeid binnen de politiediensten:

‘In afwijking van artikel VIII.XVI.1, is het personeelslid dat een mandaat bekleedt of dat titularis is van een door de minister bepaalde graad, uitgesloten van het in voormelde wet van 10 april 1995 bepaalde recht op de vrijwillige vierdagenweek. De minister of, naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege, bepaalt de andere ambten waarvan de titularissen, om redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst, eveneens van dit recht zijn uitgesloten.

In afwijking van het eerste lid en met uitzondering van de mandatarissen, kan (...), naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege, voor zover de goede werking van de dienst erdoor niet wordt verstoord en na advies van de korpschef, (...), aan het in het eerste lid bedoelde personeelslid dat erom verzoekt, het recht van de vrijwillige vierdagenweek toekennen.’

In de politiezone BRT blijkt het politiecollege geen gebruik gemaakt te hebben van de mogelijkheid om te bepalen voor welke ambten geen vier vijfde tewerkstelling kan worden aangevraagd omdat dergelijk regime de goede werking van de dienst verstoort. Zijnerzijds heeft de minister van Binnenlandse Zaken wel uitvoering gegeven aan de hem toegekende bevoegdheid, door in artikel VIII.4 UBPol te bepalen:

‘De diensthoofden die afhangen van (...) een korpschef van een korps van de lokale politie zijn uitgesloten van de rechten en afwezigheden bedoeld in de artikelen (...) VIII.XVI.2, eerste lid (...) RPPol.’

Samengevat heeft het RPPol aldus de vierdaagse werkweek als een principieel recht voor het politiepersoneel ingevoerd, behalve voor enerzijds de titularissen van de graden (Franse tekst: ‘titulaire d’un grade’) die de minister bepaalt en anderzijds voor de titularissen van de ambten (Franse tekst: ‘emploi dont les titulaires’) die de minister, de burgemeester of het politiecollege aanwijst op grond van redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst. De minister kan in het algemeen -zowel voor de federale politie als voor de lokale politie- bepaalde graden van het politiekader uitsluiten van het recht;

te dezen heeft hij dat gedaan voor de diensthoofden die afhangen van de korpschef. Daarnaast kan de bevoegde overheid, rekening houdend met de concrete situaties die zich aandienen, ook bepaalde ambten of betrekkingen aanwijzen waarin een tewerkstelling volgens het vierdagenstelsel verstorend wordt geacht voor de goede werking van de dienst. Binnen de meergemeentezone is die bevoegde overheid het politiecollege. Als gezegd is in de zone BRT geen dergelijke regeling uitgewerkt.

11. De verzoekster stelt dat zij geen diensthoofd is in de zin van artikel VIII.4 UBPol. Is die stelling correct, dan had de verwerende partij geen rechtsgrond om haar het recht op tewerkstelling in de vierdagenweek te weigeren. In het licht van het reglementair opgezette systeem, dat de vierdaagse werkweek principieel als een recht voor het gehele politiepersoneel instelt, komt het aan de verwerende partij toe te bewijzen dat de verzoekster een ‘diensthoofd is dat afhangt van de korpschef’.

Het begrip ‘diensthoofd’ is door de regelgeving niet omschreven. In het UBPol wordt ook niet uiteengezet wanneer een ‘diensthoofd afhangt van een korpschef’ van de lokale politie en een algemeen geldende definitie daarvan blijkt niet voorhanden. Er moet dus teruggevallen worden op de spraakgebruikelijke betekenis van de woorden en op de inhoud die concreet in de politiezone BRT aan de functie van de verzoekster gegeven is.

De verzoekster heeft de hoogste graad in de ‘administratieve, technische en logistieke dienst’ die uit tien personeelsleden bestaat, die als een afzonderlijke entiteit op het organigram vermeld wordt en zodoende een dienst vormt. Afgaand op die inrichting heeft zij daarvan, als bekleed met de hoogste graad, de leiding. Zij moet, blijkens haar functieprofiel ook ‘medewerkers kunnen motiveren’, wat wijst op een gezagsrelatie. Ook de evaluatiebevoegdheid over de 10 Calog-personeelsleden neigt naar een zekere gezagsrelatie. De verwerende partij wijst ook terecht op de indertijd gegeven verantwoording van de nieuwe politiestructuur -stuk 2 van het administratief dossier, p. 14- waarin de creatie van een betrekking niveau A in het vooruitzicht gesteld wordt ‘die aan het hoofd komt te staan van de administratieve technische en logistieke dienst’. Al die elementen zijn indicaties dat de verzoekster de leiding heeft van de administratieve, technische en logistieke dienst en zodoende het hoofd van die dienst is. Overtuigender nog is de waardering van de verzoekster met het oog op de vaststelling van haar weddenschaal, waarnaar de verwerende partij in de aanhef van de eerste bestreden beslissing verwijst: in het voorstel van haar bestuur -waarmee de verzoekster blijkbaar toentertijd geen moeite heeft gehad- wordt gesteld dat zij de leiding heeft over 11 Calog-medewerkers; in het advies van de wegingscommissie wordt dat wel gerelativeerd -er wordt niet aangenomen dat zij 11 personen onder zich heeft- maar er wordt toch bevestigd dat zij een dienst leidt van 5 of meer personen. Die gegevens doen besluiten dat de verzoekster wel degelijk aangemerkt kan worden als een diensthoofd in de zin van artikel VIII. 4 van het UBPol.

Wat de relatie tussen de verzoekster en de korpschef betreft, vereist het UBPol dat het diensthoofd moet ‘afhangen’ van de korpschef, wat betekent dat zij onder zijn verantwoordelijkheid moet staan, hetgeen niet anders kan begrepen worden dan dat zij haar bevelen rechtstreeks van de korpschef ontvangt en rechtstreeks aan hem rapporteert.

Concrete bewijzen van het bestaan van een rechtstreekse communicatielijns tussen de korpschef en de verzoekster worden niet voorgelegd. De verzoekster verwijst naar de functiebeschrijving die volgens haar voorlag op het ogenblik van haar kandidaatstelling voor de betrekking waarin zij functioneert -niveau A/adviseur- en zij plaatst die functiebeschrijving tegenover deze welke voorlag toen de verwerende partij overging tot de benoeming van een ‘commissaris van politie-beleidsmedewerker’, dit is het hoofd van de dienst ‘staf, beheer en beleid’ op het organigram. Zoals de directeur DSJ in zijn advies aan de verzoekster reeds gesteld heeft, wekt de functiebeschrijving voor de betrekking van de verzoekster gewis de indruk dat zij als een diensthoofd werkt, maar wordt die indruk tegengesproken door de functiebeschrijving van de commissaris van politie-beleidsmedewerker waarin die plaats gesitueerd wordt op het ‘beleidsniveau’ en waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat die persoon ‘verantwoordelijk is voor de administratieve technische logistieke dienst’, precies de dienst waarvan de verzoekster de leiding heeft. De verwerende partij wijst er wel op dat de functiebepaling van de beleidsmedewerker berust op een vergissing, maar zij maakt haar bewering niet hard. Zou op grond van die gegevens besloten kunnen worden dat de verzoekster niet afhangt van de korpschef, dan daagt ook hier het gegeven dat het bestuur op het ogenblik van de weging van haar functie met het oog op haar weddenbepaling in de rubriek ‘omkadering/hiërarchie in stijgende lijn’ gesteld heeft dat de verzoekster drie punten kreeg omdat zij ‘rechtstreeks rekenschap dient af te leggen aan de korpschef’, waarmee zij een punt meer behaalde dan een titularis van een functie die ‘rekenschap aflegt aan (...) een rechtstreeks medewerker van de korpschef’ en dat de verzoekster daar blijkbaar toen geen moeite mee heeft gehad. Omdat die beoordeling van het bestuur betrekking heeft op de wijze waarop de functie van de verzoekster sinds haar benoeming in de praktijk invulling gekregen heeft, wordt zij als een decisief bewijsgegeven bij de hier te maken beoordeling betrokken. Aldus is bewezen dat de verzoekster ‘afhangt van de korpschef’.

12. Uit wat voorafgaat wordt besloten dat de verzoekster wel degelijk tewerkgesteld is als ‘diensthoofd afhankelijk van de korpschef’ in de zin van artikel VIII.4 UBPol. De verwerende partij kon derhalve, toepassing makend van die bepaling, de tweede aanvraag van de verzoekster, waarin enkel die juridische problematiek rees, weigeren.

13. De verwerende partij heeft zich niet beperkt tot de vaststelling dat de verzoekster een diensthoofd was. Zij heeft, in antwoord op de eerste aanvraag van de verzoekster, ook gesteld dat zij geen afwijking wenste te verlenen op het reglementair ingesteld verbod om diensthoofden vier vijfden te laten werken.

Wat dat betreft voert de verzoekster in het middel aan dat de beslissing haar niet toelaat de beweegredenen van het bestuur te vatten.

14. Overeenkomstig artikel VIII.XVI.2, tweede lid, RPPol is een individuele afwijking op het verbod van een tewerkstelling in de vierdagenweek mogelijk, in zoverre het bestuur van oordeel is dat die beperkte tewerkstelling de goede werking van de dienst niet zal verstoren. De weigering van dergelijke aanvraag moet derhalve steunen op en blijk geven van de redenen waarom de tewerkstelling van de aanvrager in de vierdagenweek concreet de goede werking van de dienst dreigt te verstoren.

Het besluit van 28 augustus 2010 bevat die redenen niet. Uit de gegevens van het dossier blijkt zelfs niet dat het politiecollege de situatie van de verzoekster vanuit dat oogpunt onderzocht heeft en dat het een deugdelijke grondslag kan gehad hebben om de aanvraag van de verzoekster te weigeren. Binnen het raam van de bestaande reglementering is de eerste bestreden beslissing dan ook niet regelmatig, bij gebrek aan deugdelijke grondslag en formele motivering.

15. De verzoekster vraagt de Raad van State om, bij de beoordeling van de bestreden beslissingen, artikel VIII.4 UBPol buiten toepassing te laten, aangezien de minister de diensthoofden afhankelijk van de korpschef uitgesloten heeft van de tewerkstelling in de vierdagenweek, terwijl artikel VIII.XVI.1 RPPol hem slechts toelaat bepaalde graden van dat tewerkstellingsregime uit te sluiten.

16. Artikel VIII.XVI.2, eerste lid, RPPol is duidelijk gesteld: de minister kan bepaalde ‘graden’ van het regime van de vrijwillige vierdagenweek uitsluiten. De graden van het administratief en logistiek kader van de politie zijn benoemd in artikel II.III.1 RPPol en bij gebrek aan afwijkende bepaling mag het begrip in artikel VIII.XVI.2 RPPol geen andere inhoud krijgen. Een graad, die de plaats van de ambtenaar in de door het personeelskader uitgetekende hiërarchie bepaalt, mag niet zonder meer vereenzelvigd worden met een ambt of een betrekking, waarmee een bepaalde functie of opdracht binnen het bestuur wordt aangewezen. Het begrip ‘diensthoofd’ is een functioneel begrip en geen graad. De minister kon dan ook dat begrip niet gebruiken als het onderscheidingscriterium voor de uitsluiting van het recht op de vrijwillige vierdagenweek.

Op grond van artikel 159 van de Grondwet moet de Raad van State artikel VIII.4 UBPol buiten toepassing laten. De beslissingen die hierin hun grondslag vinden zijn ook vanuit dat perspectief onregelmatig.

17. De verwerende partij kon niet rechtsgeldig verwijzen naar het UBPol om te beslissen dat de verzoekster onder een algemeen verbod tot tewerkstelling in de vierdagenweek viel. In de mate zij negatief geoordeeld heeft over de aanvraag van de verzoekster om haar individueel toe te staan in de vierdagenweek te werken, verantwoordt zij ook niet welke gegevens haar

hebben doen besluiten dat de goede werking van de dienst niet duldt dat de verzoekster in dat regime zou werken.”

De Raad van State stelt vast dat de argumentatie van de partijen in hun respectieve memories geen afbreuk doet aan deze overwegingen.

9. De beide bestreden beslissingen vinden uitdrukkelijk hun grondslag in artikel VIII.4 UBPol, dat als volgt luidt:

“De diensthoofden die afhangen [...] van een korpschef van een korps van de lokale politie zijn uitgesloten van de rechten en afwezigheden bedoeld in de artikelen [...] VIII.XVI.2, eerste lid [...] RPPol.”

In de hiervóór aangehaalde overwegingen van het tussenarrest heeft de Raad van State -voorlopig- geoordeeld dat deze bepaling op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten, aangezien artikel VIII.XVI.2, eerste lid, RPPol aan de minister van Binnenlandse Zaken slechts de bevoegdheid verleent om bepaalde “graden” van het regime van de vrijwillige vierdagenweek uit te sluiten en het in artikel VIII.4 UBPol vermelde begrip “diensthoofd” geen graad is zoals bedoeld in artikel VIII.XVI.2, eerste lid, RPPol, samen gelezen met artikel II.III.1 RPPol.

De verwerende partij laat weliswaar gelden dat de omschrijving “diensthoofden die afhangen van een korpschef” wel degelijk op een specifieke graad doelt, namelijk de “niveau A gemene graad [van] adviseur”, maar dit blijkt slechts een bewering die door niets wordt gestaafd.

Voor zover de verwerende partij laat gelden dat de minister van Binnenlandse Zaken op grond van artikel VIII.XVI.2 RPPol ook bevoegd is om “ambten” uit te sluiten en deze bevoegdheid zich niet beperkt tot het personeel van de federale politie, dient te worden gewezen op hetgeen precies is bepaald door artikel VIII.XVI.2 RPPol, dat het recht op de vrijwillige vierdagenweek, zoals omschreven in artikel VIII.XVI.1 RPPol, als volgt nuanceert:

“In afwijking van artikel VIII.XVI.1, is het personeelslid dat een mandaat bekleedt of dat titularis is van een door de minister bepaalde graad, uitgesloten van het in voormelde wet van 10 april 1995 bepaalde recht op de vrijwillige vierdagenweek. De minister of, naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege, bepaalt de andere ambten waarvan de titularissen, om redenen die inherent zijn aan de goede werking van de dienst, eveneens van dit recht zijn uitgesloten.

In afwijking van het eerste lid en met uitzondering van de mandatarissen, kan de minister of, naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege, voor zover de goede werking van de dienst erdoor niet wordt verstoord en na advies van de korpschef, de commissaris-generaal of de door deze aangewezen directeur-generaal, aan het in het eerste lid bedoelde personeelslid dat erom verzoekt, het recht van de vrijwillige vierdagenweek toekennen.”

Uit het eerste lid van het voormelde artikel blijkt duidelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken, de burgemeester en het politiecollege bevoegd zijn om “ambten” van het recht op de vrijwillige vierdagenweek uit te sluiten, elk binnen zijn eigen bevoegdheden, met name de minister voor wat de personeelsleden van de federale politie betreft en de burgemeester of het politiecollege -al naargelang het gaat om een ééngemeentepolitiezone dan wel een meergemeentepolitiezone- voor wat de personeelsleden van de lokale politie betreft. Met de zinsnede “de minister of, naar gelang van het geval, de burgemeester of het politiecollege” wordt in deze bepaling, die zowel geldt voor de betrekkingen bij de federale politie als bij de lokale politie, aangegeven welke overheid bevoegd is om beslissingen te nemen, naargelang het om betrekkingen bij de federale dan wel bij de lokale politie gaat.

Dit impliceert dat de minister van Binnenlandse Zaken weliswaar in het algemeen kan bepalen welke “graden” worden uitgesloten van het voordeel van de vrijwillige vierdagenweek -wat hij, zoals hiervóór vermeld, met artikel VIII.4 UBPol niet heeft gedaan -, maar hetzelfde voor de “ambten” slechts kan doen in de hoedanigheid van houder van het gezag binnen de federale politie.

De artikelen VIII.XIV.4 en VIII.XV.6 RPPol, betreffende respectievelijk de afwezigheid van lange duur wegens persoonlijke

aangelegenheden en het verlof voor gehele of gedeeltelijke loopbaanonderbreking, waarnaar de verwerende partij verwijst, veranderen niets daaraan.

10. Aldus wordt de vaststelling van het tussenarrest bevestigd dat de minister van Binnenlandse Zaken, doordat hij in artikel VIII.4 UBPol de “diensthoofden die afhangen [...] van een korpschef van een korps van de lokale politie” heeft uitgesloten van het recht op de vrijwillige vierdagenweek, zijn bevoegdheid heeft miskend.

Die bepaling dient derhalve, krachtens artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing te worden gelaten. De bestreden beslissingen, die beide steun zoeken in artikel VIII.4 UBPol, zijn dienvolgens eveneens onregelmatig.

11. Het tweede middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissingen van 27 augustus 2010 en 8 oktober 2010 van het politiecollege van de lokale politiezone Begijnendijk/Rotselaar/Tremelo waarbij de aanvragen van Isabel Goutière tot toekenning van de vrijwillige vierdagenweek worden geweigerd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 november 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche